Холи Уеб

Без дом

Илюстрации Софи Уилямс

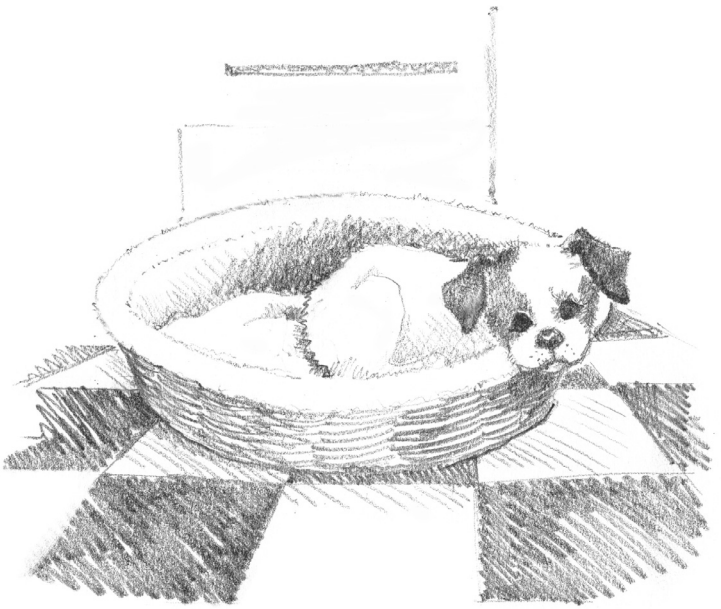

Издателство „Фют“

На Робин и Уилям

Harry the Homeless Puppy
© Holly Webb, 2009
© Illustrations Sophy Williams, 2009
All rights reserved.

STRIPES PUBLISHING
1 The Coda Centre, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Без дом
© Издателство „Фют“, 2017
Превод Ирина Борисова Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-222-5

Първа глава

– Трябва да тръгваме, Бет – тихичко каза баща ѝ. Чакаше ги доста път до летището.

Бет не отговори. Само галеше меката бяла главичка и кестенявите уши на Хари. Не можеше да спре сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Кученцето подскочи, сложи лапички на рамото ѝ и я близна по бузата.

– О, Хари, толкова ще ми липсваш! Не искам да се сбогуваме – прошепна детето.

Гласът на приятелката му беше толкова тъжен, че кълдравата опашка на Хари замря.

За какво говореше тя? Не звучеше добре. Надяваше се да се махнат от това място колкото може по-скоро. Беше шумно, миришеше странно и имаше много други кучета. Чуваше ги как лаят и скимтят. Искаше му се да се върне вкъщи.

– Ето кошчето и играчките му – каза майката на Бет и ги сложи в клетката. – Съжалявам, но наистина е време да тръгваме, Бет, скоро трябва да сме на летището. Ще бъде вълнуващо, нали?

Хари гледаше как оставят в телената клетка кошчето му, любимия му червен гумен кокал и писукащата рибка. Бет натисна няколко пъти рибката и изтри очите си с ръка. Хари я гледаше с големите си кафяви очи и объркано скимтеше. Какво ставаше тук?

– О, мамо, той знае, че се случва нещо лошо! – каза Бет и се изправи.

– Не се безпокойте – успокои ги момичето от приюта. Казваше се Сали и изглеждаше много мила, но Бет

предпочиташе никога да не я бе срещала. – Сигурна съм, че много скоро ще си намери прекрасен дом. Той е такова сладко кученце. Кутретата винаги се осиновяват бързо, а и джак ръселът е популярна порода.

Бет кимна и избърса очите си с ръкав. Знаеше, че това трябва да я зарадва – не искаше Хари да остане дълго в приюта, нещастен и в тази малка клетка. Но не искаше и никой друг да го вземе. Той си беше нейното куче!

Преди два месеца баща ѝ неочаквано съобщи, че компанията, в която работи, го изпраща за три години в Америка. В първия момент ѝ се стори много вълнуващо: щяха да живеят в Ню Йорк! Веднага след това обаче се замисли за Хари. Дали щеше да му хареса?

И тогава баща ѝ заяви, че кучето не може да дойде с тях. Щели да имат големи трудности с карантината, а и апартаментът, в който щяха да живеят, не бил подходящ за куче. И понеже нямаше на кого да го оставят, налагаше се да го заведат в приют – дом за нежелани кучета. Което не изглеждаше никак честно, защото Хари беше много, ама много желано кученце.

– Ще ви пишем, когато намерим нов стопанин на Хари – обеща Сали. – Убедена съм, че съвсем скоро той ще си има прекрасен дом.

На Бет ѝ се искаше да изкрещи, че Хари си има прекрасен дом, но само кимна и остави баща си да я изведе навън. Плачеше

толкова силно, че нищо не виждаше.

Хари скимтеше, викаше я и дращеше по вратичката на клетката си. Защо плачеше Бет? Нещо не беше наред. Тя къде отиваше!? Хари ви цели два часа, докато не се изтощи и не заспа.

Когато се събуди, Бет още я нямаше.

– О, виж това! – светна Грейс, а очите и бяха пълни с копнеж. – Лабрадор! Не е ли прекрасна?

Майка ѝ се усмихна.

– Знаеш, че нямаме толкова място, Грейс. Но наистина е много красива с тези очи.

– Тогава някое малко кученце, като джак ръсел! – Грейс започна трескаво да преглежда сайта на приюта, за да види дали имат по-дребни кученца. – Онези малки териери, които били ползвани да ловят плъхове. Много са умни. И малки!

Със сигурност имаме място за такова.

– Не, нямаме. Ставай от компютъра, Грейси, трябва да проверя сайта за имоти.

Семейство Уинтър търсеше нов апартамент, защото в сегашния едва се побираха, а Грейс и брат ѝ Дани растяха.

– Няма смисъл, Грейси – въздъхна Дани, като се провря зад стола ѝ, за да си направи още препечени филийки. Компютърът беше заврян в един от ъглите на кухнята. – От години се опитвам да убедя мама и татко да си вземем куче.

Майка им се намръщи.

– Не започвай пак, Дани. И двамата знаете, че просто няма място. Не е честно да затворите куче в апартамент, дори да е малко. Ако имахме градина – може би. Но не и на седмия етаж!

Грейс кимна. Знаеше добре това, но от време на време успяваше сама себе си да убеди, че не е вярно, и си помечтаваше мъничко. Тя разбърка зърнената закуска в купичката си, като си представяше как тича

в парка, а до нея весело подскача великолепен черен лабрадор или игрив кафяво-бял джак ръсел. Но ако се местеха... Твърде много ли бе да се надява, че ще си вземат апартамент с градина? Тя замечтано облиза лъжицата си.

– Не пускай трохи върху клавиатурата, Грейс! – предупреди я майка ѝ.

– Ей! – Дани се спря с чинията си зад стола на Грейс и се наведе над рамото ѝ. – Грейси, виж това! Мамо, ела!

– Никога няма да се добера до собствения си компютър – промърмори майка им и се приближи. – Приют за животни „Феървю“. Още ли сте на този сайт? Дани, не се ли разбрахме, че не можем да вземем куче?

– Да, но само виж това! „Нашите фантастични доброволци“! Хора, които помагат в приюта – той грабна мишката и щракна върху връзката. – Виж, те разхождат кучетата! – засия Дани. – И ние можем да го направим, нали? Знам, че не можем да имаме свое куче, но може да им се

радваме там. И така ще имаме много кучета!

Грейс направо залепи нос за екрана. На него се виждаше голяма снимка на енергично куче, захапало повод между зъбите си. Казваше се Бони.

– Може ли, мамо? – попита въодушевено Грейс. – Приютът не е далеч от тук. Само на няколко пресечки е, от другата страна на парка.

– Добра идея – намеси се баща им, който тъкмо влизаше в кухнята. – Одобрявам всичко, което ще ви откъсне от телевизора и ще ви изкара навън. Пише ли кога е отворено? Мога да ви заведа още днес, ако искате. – Той разгледа страницата. – „Винаги търсим още доброволци. Моля, заповядайте при нас!“

– Наистина ли? – усмихна се Грейс.

Знаеше, че няма шанс да си има свое куче, но да разхожда кучета в приют беше много, много по-добре от нищо!

Хари лежеше в кошчето си, забол нос в синята си възглавничка. Миришеше му на къщата на Бет – неговата къща. Не можеше да разбере защо стопанката му го остави тук и защо не се върна за него. До вчера Бет го сресваше, хранеше и обичаше. Щом се прибереше от училище, веднага се

втурваше да го нахрани и да си поиграе с него. Какво се беше объркало? Той не беше непослушен, сигурен бе в това.

Колкото и да се стараеше да зарови глава във възглавничката си, не можеше да заглуши лая и скимтенето на другите кучета. Изведнъж чу стъпки. Изпълзя от кошчето си и бавно се приближи до вратичката на клетката си, за да види кой идва. Може би Бет се връщаше? Може би го чакаше някъде навън? Той подскочи и се изправи с лапички на мрежата.

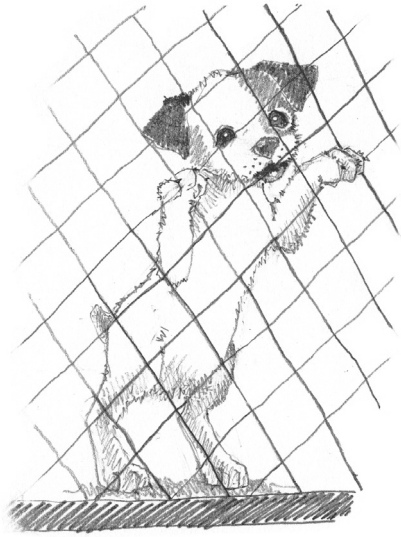

В другия край на коридора Сали се обърна да го погледне.

– Здрасти, Хари – каза мило тя, – реши да видиш какво става ли?

Хари сви уши и увеси опашка. Не беше Бет. Само

онази жена, която миришеше на други кучета. Той се отпусна пак в кошчето си, а Сали въздъхна. Надяваше се Хари да не се измъчва твърде дълго.

А Хари си мислеше с тъга за дома. По това време щеше да е сгушен в края на леглото на Бет. Кошчето му служеше само за дрямка през деня, нощем винаги спеше при Бет. Понякога тя му даваше от любимите му бисквитени кокалчета. Той тежко въздъхна. Нали тя все пак щеше да се върне?